

200706013/1.

Datum uitspraak: 26 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/12138 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zwolle, van 25 juli 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 juli 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een verzoek van appellant om opheffing van zijn ongewenstverklaring afgewezen.

Bij besluit van 20 februari 2007 heeft de minister van Justitie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

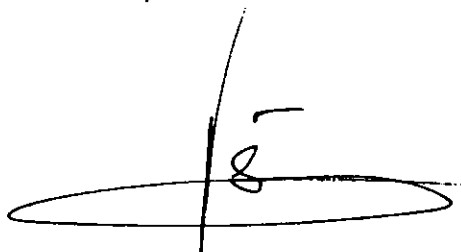
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 oktober 2007

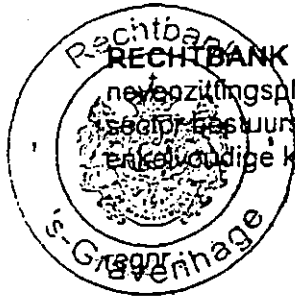
53-550.

Verzonden: 26 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Zwolle

sector bestuursrecht

enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

Awb 07/12138

UITSpraak

inzake:

geboren op:

van Joegoslavische nationaliteit,

IND dossiernummer 9311.22.0007,

gemachtigde: mr. A.P. van Stralen, advocaat te Utrecht,

eiser;

tegen:

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIEals rechtsopvolger van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

gemachtigde: mr. N.A.P. Trommelen, ambtenaar ten departemente
verweerder.

1 Procesverloop

- 1.1 Bij besluit van 2 juli 2003 is eiser ongewenst verklaard. Eisers bezwaar tegen dit besluit is bij beslissing op bezwaar van 9 maart 2004 ongegrond verklaard. De rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, heeft het daartegen ingestelde beroep van eiser bij uitspraak van 31 augustus 2004 ongegrond verklaard.
- 1.2 Bij brief van 27 februari 2006 heeft eiser een verzoek tot opheffing van de ongewenstverklaring ingediend. Dit verzoek is afgewezen bij besluit van 18 juli 2006, verzonden op 19 juli 2006. Bij brief van 8 augustus 2006 is daartegen bezwaar gemaakt. Verweerder heeft dit bezwaar bij besluit van 20 februari 2007 ongegrond verklaard.
- 1.3 Bij brief van 19 maart 2007 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 17 april 2007. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingediend.
- 1.4 Het beroep is ter zitting van 3 juli 2007 behandeld. Eiser is niet in persoon doch bij een kantoorgenoot van gemachtigde voornoemd, mr. G.J. Dijkman, verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2 Overwegingen

- 2.1 Blijkens de gronden van het beroep en het verhandelde ter zitting beperkt het beroep zich tot de vraag of verweerder eisers verzoek om opheffing van de ongewenstverklaring heeft kunnen afwijzen.
- 2.2 Voor zover thans van belang heeft verweerder in het besluit overwogen dat eiser niet gedurende een termijn van vijf achtereenvolgende jaren buiten Nederland heeft verbleven. Reeds gelet hierop komt eiser niet in aanmerking voor opheffing van de ongewenstverklaring. Er is voorts niet gebleken van zodanig bijzondere feiten of omstandigheden dat aanleiding zou bestaan de

regnr:

Awb 07/12138

-2-

aanvraag toch in te willigen. De familierechtelijke aspecten zijn, met inachtneming van de "guiding principles" zoals neergelegd in het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 2 augustus 2001 (vs Zwitserland, JV 2001/245), reeds betrokken bij de procedure in het kader van de ongewenstverklaring, welke beoordeling is gesanctioneerd door de uitspraak van de rechtbank van 31 augustus 2004. Nadien hebben zich geen wijzigingen in de omstandigheden van eiser voorgedaan die de weging van de "guiding principles" anders maken.

- 2.3 In beroep heeft eiser aangevoerd dat de situatie van zijn echtgenote en zes minderjarige kinderen zijn aanwezigheid binnen het gezin vergt. Ter ondersteuning van deze stelling is gewezen op brieven van het Bureau Jeugdzorg, Gelderland van 21 februari en 25 oktober 2006. Verweerder heeft aan de feitelijke gezinssituatie te weinig waarde gehecht. Bovendien zijn eiser, zijn echtgenote en kinderen staatloos als gevolg waarvan het niet mogelijk is om het gezinsleven in een ander land uit te oefenen. Verweerder is op eisers stelling dat hij niet op legale wijze kan uitreizen niet ingegaan, anders dan dat eiser zelf verantwoordelijk is voor zijn vertrek. Verweerder laat na aan te geven op welke wijze dit kan, terwijl het verweerder in andere procedures ook niet is gelukt om eiser uit te zetten vanwege zijn achtergrond en de situatie in voormalig Joegoslavië. Ter zitting heeft eiser voorts nog gewezen op de omstandigheid dat hij in de bezwaarfase niet is gehoord.

- 2.4 De rechtbank overweegt als volgt.

Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij in Nederland geen verblijfsrecht heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel I, Vw 2000, en hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Ingevolge artikel 68, eerste lid, Vw 2000 kan verweerder op aanvraag van de vreemdeling besluiten tot opheffing van de ongewenstverklaring.

Ingevolge artikel 68, tweede lid, Vw 2000 wordt de ongewenstverklaring opgeheven indien de vreemdeling tien jaren onafgebroken buiten Nederland verblijf heeft gehad en zich in die periode geen van de gronden, bedoeld in artikel 67, eerste lid, hebben voorgedaan.

Ingevolge artikel 6.6, eerste lid en onder b, Vb 2000 wordt de aanvraag tot opheffing van de ongewenstverklaring in ieder geval ingewilligd, indien de vreemdeling niet aan strafvervolgning ter zake van een misdrijf is onderworpen en ongewenst verklaard is naar aanleiding van andere dan de onder a genoemde misdrijven en sinds de ongewenstverklaring en het vertrek uit Nederland vijf achtereenvolgende jaren buiten Nederland heeft verbleven.

Artikel 6.7 Vb 2000 bepaalt dat de Minister de ongewenstverklaring tijdelijk kan opheffen in zeer uitzonderlijke en dringende gevallen.

Volgens het beleid zoals neergelegd in paragraaf B1/2.2.4.5 van de Vc kunnen zich (uitzonderlijke) gevallen voordoen waarbij het gevaar voor de openbare orde is geweken of het persoonlijk belang van de vreemdeling dient te prevaleren vóórdat de van toepassing zijnde duur van de ongewenstverklaring is verstreken. Het algemeen belang van de staat kan alleen wijken voor het persoonlijk belang van de vreemdeling als sprake is van bijzondere omstandigheden van het individuele geval die bij de totstandkoming van de algemene regel (lees: de bovengrens) niet zijn betrokken. In ieder geval kan het gegeven dat de vreemdeling zich gedurende de ongewenstverklaring niet schuldig heeft gemaakt aan enig strafbaar feit en niet meer in Nederland heeft verbleven, niet worden aangemerkt als een bijzondere omstandigheid. Als uitgangspunt geldt dat slechts in twee situaties gesproken kan worden van bijzondere feiten en omstandigheden, die mogelijk een opheffing van de ongewenstverklaring

regnr:

Awb 07/12138

-3-

rechtvaardigen: familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM en verbod tot uitzetting in verband met artikel 3 EVRM.

- 2.5 Niet in geschil is dat eiser valt onder de in artikel 6.6, eerste lid en onder b, van het Vb 2000 bedoelde categorie. Evenmin in geschil is dat eiser na zijn ongewenstverklaring nog geen vijf achtereenvolgende jaren buiten Nederland heeft verbleven.

Het geschil spitst zich toe op de vraag of sprake is van zodanig bijzondere feiten en omstandigheden dat de weigering om de ongewenstverklaring op te heffen in strijd is met artikel 8 EVRM.

De rechtbank stelt hierbij voorop dat reeds in 2003, bij eisers ongewenstverklaring, een beoordeling in het kader van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden. In dit verband heeft de rechtbank bij uitspraak van 31 augustus 2004 geoordeeld dat verweerder heeft kunnen oordelen dat het belang van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten zwaarder dient te wegen dan het belang van eiser bij een ongestoord familieleven. Voorts heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de gestelde moeilijkheden die de echtgenote van eiser en hun kinderen bij vestiging in het land van herkomst van eiser zouden ondervinden niet zodanig zijn dat sprake is van onoverkomelijke of bijzondere belemmeringen.

Wil een beroep op artikel 8 EVRM thans kans van slagen hebben, dan moet er sprake zijn van een wijziging in de omstandigheden die bij de beoordeling in het kader van de ongewenstverklaring waren betrokken. Bovendien zullen deze gewijzigde omstandigheden zodanig bijzonder moeten zijn, dat aan het persoonlijk belang van eiser bij familie- en gezinsleven hier te lande in redelijkheid meer gewicht toegekend dient te worden dan aan het algemeen belang van de staat, dat is gediend met de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

- 2.6 Eiser heeft, ter onderbouwing van zijn stelling dat zijn aanwezigheid in Nederland vereist is, gewezen op een tweetal brieven van het Bureau Jeugdzorg Gelderland (hierna: Jeugdzorg).

Uit de brief van 21 februari 2006 blijkt dat de vier oudste kinderen vanaf 11 december 2002 onder toezicht zijn gesteld. Inspanningen van de hulpverlening ten spijt is sprake van een escalerende ontwikkeling, in het bijzonder is sprake van consequent ongeoorloofd schoolverzuim door de kinderen en het mede daardoor ontstaan van toenemende sociaal-emotionele en cognitieve ontwikkelingsachterstanden. Moeder voelt zich in toenemende mate pedagogisch onmachtig. Volgens de gezinsvoogd is deze ontwikkeling, die reden geeft tot ernstige zorg, een direct gevolg van de afwezigheid van vader in het Roma-gezin als gezaghebbende en medeopvoedende ouder.

Uit de brief van 25 oktober 2006 komt naar voren dat de jeugdreclassering bemoeienis heeft met het gezin, in het bijzonder met de oudste zoon. In deze brief spreken de jeugdreclasserder en de teamleider uit dat het wenselijk is dat de vader zijn opvoedkundige taken binnen het gezin oppakt, zodat de zorgen betreffende de ontwikkeling van verminderen.

- 2.7 De rechtbank is van oordeel dat niet is gebleken van een wijziging in de omstandigheden die noopt tot een andere beoordeling dan eerder in het kader van de ongewenstverklaring door verweerder is gemaakt.

Daartoe overweegt de rechtbank ten aanzien van eisers gezinssituatie dat reeds ten tijde van de procedure in het kader van de ongewenstverklaring vier van de zes kinderen van eiser, kennelijk ondanks zijn aanwezigheid, onder toezicht waren gesteld. Dat inmiddels sprake is van een escalerende ontwikkeling die reden geeft tot ernstige zorg, in het bijzonder waar het de oudste zoon betreft, zou weliswaar op een gewijzigde omstandigheid kunnen duiden maar het is de rechtbank uit de overgelegde brieven van Jeugdzorg niet gebleken dat eisers rol daarin bepalend is. Uit de enkele stellingen van Jeugdzorg dat de ontwikkeling in het gezin een direct gevolg is van de afwezigheid van vader en dat het wenselijk is dat eiser zijn opvoedkundige taken binnen het gezin weer oppakt, kan immers hooguit een ongemotiveerde verwachting worden afgeleid dat

regnr:

Awb 07/12138

-4-

eisers aanwezigheid de zorgelijke ontwikkelingen binnen het gezin zal kunnen stuiten en dit acht de rechtbank onvoldoende voor het oordeel dat juist eisers aanwezigheid binnen het gezin thans van essentieel belang en derhalve noodzakelijk is. De informatie biedt in elk geval onvoldoende aanknopingspunten voor de conclusie dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat aan het algemeen belang van de staat om de openbare orde te beschermen meer gewicht moet worden toegekend dan aan eisers persoonlijk belang bij familie- en gezinsleven hier te lande.

Daarnaast overweegt de rechtbank dat de stelling van eiser dat hij alsmede zijn echtgenote en kinderen staatloos zijn niet nader onderbouwd is en geen steun in de feiten vindt. Het is dan ook niet vast komen te staan dat het voor eiser en zijn gezinsleden thans onmogelijk zal zijn om het gezinsleven uit te oefenen in het land van herkomst van eiser.

Ook overigens is de rechtbank niet gebleken van gewijzigde omstandigheden die in het licht van artikel 8 EVRM als zodanig bijzonder moeten worden aangemerkt dat verweerder in redelijkheid niet heeft kunnen weigering om tot opheffing van eisers ongewenstverklaring over te gaan.

Het bestreden besluit dient daarom in stand te blijven.

- 2.8 Dat eiser in de bezwaarfase ten onrechte niet is gehoord is eerst ter zitting gesteld en wordt wegens strijd met de goede procesorde buiten beschouwing gelaten.
- 2.9 Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.
- 2.10 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3 BESLISSING

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.J.B. Cornelissen in tegenwoordigheid van mr. drs. M. Willemse als griffier en in het openbaar uitgesproken op 25 JULI 2007.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 25 JULI 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

PIETERS
ADVOCATENmr. G.J. Dijkman
Mw. mr. J.A. Pieters
mr. A.P. van Stralen
Mw. mr. L.M. StraverRaad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

tevens per fax: 070 365 1380

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4314-C 22 AUG 2007	
ZAAKNR. 200706013	
AAN: V3	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Betreft :
Uw kenmerk : Nieuwe zaak
Ons kenmerk : 05160AS

Utrecht, 22 augustus 2007

Hoger beroep Vreemdelingenzaken (griffiekosten afboeken van mijn rekening-courant)

hierna te noemen appellant, geboren op _____ wonende te _____
domicilie kiezende te Utrecht aan de Kruisstraat 307 (Postbus 13017,
3507 LA) ten kantore van de advocaat mr. A.P. van Stralen, die hierbij verklaart te dezer
zake bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door appellant tot het instellen van dit hoger beroep
en als zodanig in deze procedure zal optreden.

Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen de beslissing van 25 juli 2007 van de
rechtbank Den Haag n.z.p. Zwolle-Leylstad, waarbij zijn beroep tegen de beslissing d.d.
20 februari 2007 betreffende het bezwaar tegen de weigering tot opheffing van het besluit
van 2 juli 2003 tot ongewenstverklaring van appellant. Deze uitspraak is op 25 juli 2007 aan
de gemachtigde van appellant verstuurd.

Appellant kan zich niet met de bestreden beschikking verenigen op grond van het
navolgende:

Grief

*Ten onrechte heeft de rechtbank (in 2.7) overwogen dat niet is gebleken van een wijziging
in omstandigheden die noopt tot een andere beoordeling dan eerder in het kader van de
ongewenstverklaring door verweerder is gemaakt.*

Ten tijde van de ongewenstverklaring woonde de echtgenote met de vier kinderen in
Nederland. Inmiddels is het gezin met 2 kinderen uitgebreid. Tijdens de procedure in
bezwaar en beroep is omstandig naar voren gebracht dat het met het gezin van de moeder
steeds slechter gaat. De kinderen zijn onder toezicht geplaatst en het oudste kind komt met
enige regelmaat met de politie in aanraking. Het is om die reden dat Jeugdzorg de bij brief
van 21 02 2006 dat de vader een belangrijke steunpilaar in het gezin is en dat de
gezinsvoogd – zoals het zich nu laat aanzien – over onvoldoende mogelijkheden deze
fundamentele tekortkomingen in het gezinssysteem te compenseren.

Postbus 13017, 3507 LA Utrecht

Kruisstraat 307, 3581 GK Utrecht

Telefoon 030-2718855, Fax 030-2716672

E-mail: info@pietersadvocaten.nl, www.pietersadvocaten.nl

PIETERS ADVOCATEN

Appellant is van mening dat deze informatie ten tijde van het besluit tot de ongewenstverklaring nog niet voorhanden was.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank bepaald dat uit de overgelegde brieven van Jeugdzorg niet is gebleken van dat appellant rol daarin bepalend is en dat de aanwezigheid van appellant binnen het gezin thans niet van essentieel belang en derhalve niet noodzakelijk is.

Jeugdzorg is een door de overheid in het leven geroepen instelling welke zich richt op de opvoeding en begeleiding van kinderen in een moeilijke situatie. In deze instelling werken daartoe opgeleiden personen een en ander onder auspiciën van de rechter met als legitimerende omstandigheid de door de rechter opgelegde maatregel.

Met de overweging dat "Uit de stellingen van Jeugdzorg dat de ontwikkelingen in het gezin een direct gevolg is van de afwezigheid van vader en dat het wenselijk is dat eiser zijn opvoedkundige taken in het gezin weer oppakt, kan immers hooguit een ongemotiveerde verwachting worden afgeleid dat eisers aanwezigheid de zorgelijke ontwikkelingen binnen het gezin zal kunnen stuiten en dit acht de rechtbank onvoldoende voor het oordeel dat juist eisers aanwezigheid binnen het gezin thans van essentieel belang en derhalve noodzakelijk is.

Naar de mening van appellant dient de rechtbank de inhoud van de brieven van Jeugdzorg op te vatten als een deskundige advies. Beoordeling hiervan dient met terughoudendheid worden verricht. Er moet dus marginaal worden getoetst. De rechtbank heeft haar eigen mening in de plaats gesteld van het deskundigenbericht en heeft daarbij nagelaten dit te motiveren. De conclusies en aanbevelingen uit de brieven zijn voldoende concreet en laten niets te raden over.

Er is geen aanleiding om te kunnen spreken van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van de inhoud van de brief.

Aldus handelend heeft de rechtbank gehandeld in strijd met het recht.

Redenen waarom:

Appellant zich thans wendt tot Uw College met het eerbiedig verzoek om het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Den Haag n.z.p. Zwolle-Lelystad, van 25 juli 2007 te vernietigen, en verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

't Welk doende enz.

Gemachtigde